

Kap 11 Midsommer

Nogle dage senere kom der en stormfuld nat, - med lyn og torden. Faktisk kunne han godt lide at se hvor dramatisk naturen kunne være. Han samlet samme noget god mad og drikke og satte sig i pavillonen for at betragte skuet. Nye tanker for igennem hans hovedet mens det ene lynet efter det andre slog ned i horisonten. William skræmte sig selv med fantasier om guddommelig vrede som til sidst straffet de vantro, de syndige, de ynkelige. Han viste godt at pavillonen har lynafleder, så han var tryk som noget i et Faradays bur. Men alligevel, - intet synes at forhindre de lyn i hans fantasier fra at ramme han hårdt og gentagende. Hvorfor straffer jeg mig selv, når ingen andre bebrejder mig? Vel, set bort fra lillithianerne og deres reptil, - tænkte han også.

I et lysskær opdaget han nogle skikkelser ude på marken. Det var da mærkeligt, tænkte han. Ingen ville vel løbe rundt der ude i sådan et vær? Som et lynnedslag erindret han en tidligere hændelse. Der var to sortklædte skikkelser som jagtet en hvidklæd over marken. Den hvide brød igennem deres barrikade og stormet imod denne herregård. William gjorde intet den gang. Dengang tænkte han at det antagelig var en ufrivillig tjener i et flugtforsøg, Denslags skal man ikke blande sig i, havde han erfaret. Han slog ikke engang af det elektriske nettet omkring gården. Den hvide løb ret imod nettet fik et elektrisk sjok, - og faldt om. De to andre gik rolig til offeret og så ud til at tjekke tilstanden. Så tog de tag benene og slebet den tilbage i retning af templet. Åh, nej, gispet William. Det kunne have været Sarah dengang.

Denne gang slog William fra elektriciteten. Markerings-lysene slukkede. Det gav antagelig flygtningen mod til at fortsætte imod herregården. William fik ikke slukket nettet i tide. Forfølgerne var så tæt på at de også passerede. Men de stoppet overraskende i god afstand fra huset. William var ikke i tvivl denne gang. Det var Sarah der flygtet fra lillithianerne. De våget ikke at nærme sig huset med de maskuline firkantede former. De kikket rundt og fik øje på pavillonen. De fik øje på ham. Aldrig har han hørt sådanne besværgelser og forbandelser. Selvom det var ukendt tungemål, så kunne William godt genkende nogle ord som Adam, Miriam og Eva. Tonefaldet var ikke til at misforstå. Han var nervøs for hvad der kunne ske, - indtil den ene tog tag i den andre og peget over horisonten. Noget stod i lys lue i retningen af templet. Måske det var templet. De hastet afsted dit hen.

William var lettet af deres afsked. Han skulet over til huset og fik øje på skikkelsen ved hoveddøren. William hastet dit hen. Han var i tvivl om det virkelig var Sarah, indtil hun kastet sig om hans hals og hulket. Han gav hende den tid hun behøvet for at roe sig ned. Omsider slap hun taget og spurgte forsigtigt, må jeg komme ind? William fik svært ved at holde følelserne tilbage. Han var lettet, glad og emotionel. Du er så velkommen tilbage, Sarah. Han åbnet døren og kikket en ekstra gang over i horisonten før de begge gik ind. Der var ingen andre ved huset, men nogle mennesker hastet af sted til flammerne.

Inde i stuen trak Sarah af hættten og snuede sig til Willi. Han holdt tilbage forskrækkelsen så godt han kunne. Hendes hoved var skallet, hendes ansigt bar mønstre af sort mascara og hendes blik var tungsindigt. Jeg har ikke set mig selv i noget spejl, men dit udtryk siger det meste, mumlet hun. Sarah kikket ned og holdt følelserne tilbage. Sarah, sagde William, men han fandt ikke ud af hvad mere han kunne sige. I stedet gik Han hen til hende og la armen omkring hendes skuldre. Hun la sine hænder om han og klemte ham til sig. Han mærket hende ryste lidt og forstod hun gråt lydløst. De blev stående i omfavelse. Han gav nogle fortrøstende ord, mens hun sagde intet i en lang stund.

Efter endda en lang stund mærket William at hendes rystelser sluttet. Nu virket det næsten som om omfavnelsen var mere kærligt. Prima sit strenge blik kom frem fra mindet som en advarsel. Han

løsnat sig selv fra Sarah og trak sig lidt tilbage. Du må være sulten og tørstig. Kan jeg byde på noget? Jeg aner ikke hvad jeg har spist og drukket de sidste dage, sagde Sarah. Så jeg kan spise hvad du end laver, - så længe det er normalt. William hentet noget snacks og saft. Han sat ovenfor hende og skuet. Hun var sulten og glad for serveringen. Etter måltidet lenet hun sig tilbage med et stort smil. 'Agent 047', klukket hun. Så blev du min helt alligevel. Hun havde vist glemt hvordan hun så ud, - indtil videre.

William kremtet. Han ønsket ikke at forstyrre den gode stemning, men så sig nødt til at nævne Prima. Han kremtet igen og sagde, din mor var her. Var hun her og gjorde intet? Sarah var tydeligt oprørt. Som jeg forstår det, replicerede William, så kan hun ikke gribe ind i den slags situationer. Jeg er hendes datter, hun har en pligt. William fandt det vanskelig at argumentere. Han tænkte dog at hans forsvar af Prima kunne komme til gode på lang sigt, men ruinere tilliden til Sarah nu. Jeg kender hende ikke, sagde William. Hun elsker dig på sin måde. Men hendes samfundsrolle tilsiger at hun ikke kan favorisere sin familie fremfor andre samfundsforhold. Sarah fnøs. Se på mig. Deres blik mødtes. Ser det ud som jeg har været udsat for noget samfundsnyttigt? Ser det ikke hellere ud til at de der hexe bryder med enhver etik, lov og moral? Jo, jeg ser det meget godt, sagde William med tydelig indignation. Sarah anede så at han virkelig ville støtte henne.

Hvad mere sagde mor, spurgte Sarah. William nølet. Ikke fordi han ikke husket, men han ville så nødtigt at de skulle misforstå og fejlцитere ham. Der var flere episoder fra centeret hvor en drone kom til at sige for meget til en klient og endte i fordømmende massepsykoser. Nogle fra Williams drone-kaste kom aldrig tilbage. William kremtet før han sagde, Prima fortalte noget om løvinder og læring. Sarah blev tankefuld. Det var tydeligt at hun ændret opfattelsen af situationen. Sagde hun noget om at irettesette hyæner? William nikket. Sagde hun noget om generationsskifte? Han nikket igen. Desuden, sagde William og rakte henne papirlappen. Denne er til dig. Sarah tog den imod og læste den. Resolut rejste hun sig og gik ud på terrassen. Hun blev stående en lang stund og stirret udover havet.

Omsider kom Sarah ind og gik hen til William. Hun havde genvundet det charmerende smil fra første gang de mødtes. Må jeg sidde her ved dig lidt? William gav plads i sofaen ved siden av sig. Sarah satte sig tæt indtil og la armen om hans skuldre. De sat stille ved siden af hinanden og sagde intet. Etter en stund lagde hun sig bedre til rette indtil ham. Etter endda en stund sovnet hun in hans armkrog. William kikket ned på henne. Det så ikke ud til at være nogle fysiske sår eller mærker. Hun var vist kun barberet og tatoveret. Han gned forsigtig en fugtig finger over det ene mærket. Det gik af. Med lettelse kunne han antage at det var lavet med kul og ikke riktig tatoveret.

William lod Sarah sove indtil sig en god stund, mens han tænkte over situationen og hvad han burde gjøre. Heldigvis virket det som om de var i et trygt sted. De Lilliths ville vist ikke nærme sig huset mere. De anså antagelig Sarah som lige så tabt som slangen Miriam. Det bedste nu, var antagelig at Sarah fik ro til rekreation. På et tidspunkt vil nok Prima komme for at hente sin datter. For William vil det blive viktig at ikke komme i konflikt mellom de to. De kan alle forenes med en fælles fjende. William forstod godt han ikke kunne prøve nogen forsoning med lillithianerne nu, - selvom deres overordnede kunne true med at eliminere sit genetiske dilemma ved at fastsætte et endeligt svar. Måske prima kunne løse det problem på sit niveau. Han smilte og kikket igen på den trygt sovende Sarah. Så tog han hende i sin favn og bar hende til sengen i gjæsteværelset.

William kunne ikke slå fra sig sine spekulationer om hvad andet Sarah var udsat for. Han satte sig ved computeren og spolet videre fra den sidste visning. På et tidspunkt så det ud til at de to Lilliths, Sherry og Lynette, pludselig ændret adfærd fundamentalt. De lod til at være i en slags rituel trance. William spolet videoen tilbake. De to Lilliths synes at være uenige om noget. Han skulle så gerne vide

hvad de diskuterede, men der var ingen lyd til videoen. I forargelse gav William op at tolke deres kropssprog. Det viste ikke noget andet end uenighed. I et tilfældigt indslag kikkede han på funktionsmenuen til avataren. Og sandelig, der var en underfunktion til ansigtsgenkendelse, som hedder 'visuel oral tolk'. William aktiverede funktionen og startede videoen igen. Sandelig, sandelig. Der kunne han høre to syntetiske stemmer, se tekst på skærmen, der viste de ord der kunne opfanges fra ansigterne.

Det to Lilliths, Sherry og Lynette, var tydeligt uenige om noget. De få ord tolken opfanget handlede vist om eliksiren de lavede af Sara sit jomfrublod. Pludselig tog den ene en stor slurk af flasken. Den andre protesterede højt og greb flasken. På trods tog hun også en slurk i gengældelse. De stridte indtil flasken var tom. De ventede en stund, - antagelig for at mærke virkningen. De synes lidt skuffet. De diskuterede lidt indtil helt andre flasker blev tømt. Endda en stund ventede de indtil de kom i den trance William så tidligere på videoen. De mistede tydeligvis kontrollen over sig selv. Ord og handlinger blev mere hæmningsløse. Så kom de i konsensus med ekstatiske og rituelle dans og sang. Williams tanker ledte hen til hvad han tidligere læste fra krøniken om hexe ritualer.

Sarah var tilsyneladende i trance. Sherry og Lynette triumferede for deres dominans over hende. De gjorde nogle test på hendes reaktioner ved ord, berøring og optræden. Sarah stod helt stille. William kunne ikke tro hvad han derefter så. De strippe hende helt nøgen. De lægte med hendes krop, stadig mere dristigt. Det var som om de overbeviste hinanden sin dominans over jomfruen på alteret. Deres triumf ritualer udviklede sig til noget grotesk.

William havde hørt om de kvindelige trans prostituerede i byens dunkle zoner. Men at virkelig se piger montere de kunstige manddoms lem, var chokerende. Denslags kunstige organer kunne overføre enhver sensation fra ens eget køn til dets hoved. Uden at kunne påvise, - var sælgeres påstand at kvinder kunne føle akkurat hvad mænd følte under erotiske handlinger. De Lilliths, fulde af det jomfru eliksir, euforiske stoffer og okkult trance, - overskred enhver moralsk barriere. De opførte sig som to dobbelt Karsten på speed, - og hele den sortlistede menu af hardcore aktiviteter. Den type aktiviteter endte ofte som injuriersager i centeret. Men her, troede de at der var ikke var nogle vidner.

Er det interessant, spurgte Sarah. William skvattede og stivnet. Kan du lide hvad du ser, spurgte hun. William forblev målløs. Han følte skam og skyld, - selvom det faktisk var noget Prima bad han om at se på. Prima sagde jeg skulle se disse videoer for at vide hvad der foregik, sagde William til et patetisk forsvar. Hm, - Sarah accepterede den forklaring. Han slog af monitoren. Der var stille en lang stund. Hun sænket blikket og sagde, jeg er så flov over at du så mig nøgen. Kroppen blev pludselig så uformelig nogle år tilbage. Jeg føler mig deformeret. William snuede sig til hende og sagde oprigtigt, du er et kunstværk. Sarah brast ud i latter. Efter en stund så hun i hans ansigt at det ikke var en joke, men oprigtigt ment. Du er blevet en kvinde. Det skal du ikke skæmmes over, la han til.

Samtalen og tankerne blev bearbejdet hos dem begge i en god stund. Nåh, sagde Sarah omsider. Dette såkaldte kunstværk er tagget. Jeg har prøvet at fjerne det meste, men når ikke frem til min egen ryg. Vil du hjælpe, spurgte hun og gik til baderummet. William fulgte lydig efter uden nogen kommentar. I douchen lod Sarah badekåben fælde. Hun stod nøgen med ryggen til. Hun åbnede for vandhanen og lod vandet rinde over skriblerierne på sin ryg. Vær venlig at bruge den sæbe og svamp for at fjerne de okkulte skriblerier fra ... , mit kunstværk, la hun klukkende til. William nølede. Sarah blev utålmodig. Du skal ikke lade dit tøj blive vådt. Kom nu, - det er en ordre.

William fandt det bedst at ikke trods Prima sin datters ordre. Han klædte sig nøgen og gik ind i douchen til Sarah. Han var forsigtig da han strøg svampen over hendes ryg. Heldigvis forsvandt den

kulskrift nemt. Men bekymringen var hellere hans ufrivilligt erigerende lem. Han ville hurtigst ud af douchen igen. Han sagde, så er der vist ingenting tilbage. Sarah vendte sig. De stod front til front. Hun sagde med en alvorlig tone. Det er vigtigt at jeg kan stole på dig. William nikkede anerkendende. Hun inspicerede hans øjne. Kan jeg stole på dig? Han nikkede igen. Hun fniste. Din krop afslører dig. Hun hastet med at tilføje. Du viser sunde mandlige reaktioner, du har ikke udnyttet situationen og du har givet mig hvad jeg behøver i nød. Hun ventet lidt for at konkludere. Jeg stoler på dig.

Sarah gik tilbage til sengen for at sove. William var for urolig til at kunne finde den slags ro. Han satte sig ved computeren igen. Tankerne faldt til citatet: "Selvom Moseloven forbyder hekse, spåmænd og troldmænd, benyttet en række bibelske figurer magi og spådom, så som Kong Saul der fik heksen fra Endor til at fremmane genfærdet af profeten Samuel." Var selv Gamle Testamentet et fundament for at fremme de Hexe? Var ikke Adams andre kone, Lillith, en hexe i den sammenhæng?

William ble nødt til at læse videre om hexe der han stoppet. Nu ville han vide mere om dagens situation. Han aktiverede avataren og fandt fortsættelsen i Krøniken. Avataren læste: "Hekse forfølges og jages den dag i dag mange steder i verden, blandt andet i Afrika, hvor tro på magi og frygten for hekse er stor i mange samfund. I dette årtusind er mennesker brændt til døde i Kenya. I Tanzania tror over 90% på magi på grund af afhængige af de 100.000 heksedoktorer. Det skyldes hellere frygt for destruktive ritualer end healing. Tusinder er dræbt for hekseri."

"I Saudi-Arabien kan hekseri og blasfemi straffes med døden. Der er endog en anti-hekse enhed i politiet, hotline, for anklager. Over 200 personer blev arresteret for at udøve trolddom ved Islam i Arabien. Straffen for astrologi og spådom er fængsling, piskeslag, tortur eller halshugning. Fremmedarbejdere er særligt udsat for sin fremmede kultur. Videre kan de indonesiske hekse være både mænd og kvinder der assisterer med healing, velsignelser og spådomme. Hundredvis er dræbte af vrede indbyggere. Dog synes motivet ikke at være kun overtro, men svindlere som vil stjæle eller overtage andres ejendom."

"Globalisering af hekseri sker med indvandring fra Caribien og Afrika til byer som London og New York. Hundredvis af sager om rituel mishandling i afrikanske miljøer af børn beskyldt for at være hekse. I New York er der flere drabssager relateret til frygten for voodoo. Maroonere er efterkommere efter vestafrikanske slaver, der flygtede fra tvangsarbejdet på plantagerne. Fra karabinen er voodoodyrkelse udbredt til New Orleans New York, Miami, Montreal og Paris."

"Troen på magi og hekseri er den dag i dag stadig meget udbredt, hvis man ser på verden som helhed. I Europa er det især på Balkan og Rusland at troen på magi er stærk i befolkningen. Heksedoktorer og andre shamaner nyder stadig tillid. Over 90% af lægestuderter fra Ghana tror på hekse, og at sygdom kan skyldes trolddom."

"Der er dog en teokratisk risiko med udøvelse af heksekunst. Forbandelser kan slå tilbage eller blive opdaget. Hexe kan også miste kontrol og rammes over en fremmanet ond ånd, samt blive straffet af højere guddommelig kraft."

William reflekterer over det læste. Er der hexe i dag? Krøniken påstår at de blev udryddet. Men alligevel, var ikke det hellere en patriarkalsk ønskedrøm, en overdreven rapportering opad i hierarkiet, en desillusionerende fejlvurdering? William blev nødt til at koble af igen med noget mad og drikke. Efter en lang stund med divergenser, kom refleksionerne tilbage. Det er tydelige rivaliseringer mellem etablerede og rivaliserende religioner. Okkult eller ej, - beretninger tyder på at begge kategorier blev udbredt fra lokalt til globalt. De samme strategier, taktikker og operationer blev brugt af begge sider. Det var simpelthen religionskrige med alment ukendte metoder, midler og

motiver. Alt om alt, for William synes det hellere som den samme gamle kønsrivalisering på et højere niveau.

Sarah inviterede William til pavillonen nogle dage senere. Han blev glædeligt overrasket at der og dækket på som en date med måltid for to. Der var ingen tvivl at Sarah havde etableret sin autoritet for de lokale tjenestefolk. Dette er da hyggeligt, - synes du ikke? William smilte bredt. Der var et bord med duk, der var pænt dækket til med service og bestik og der var endog en lysestage med levende lys. Aldrig lavet han noget så triveligt ud af sine egne måltid. Mad og drikke blev som regel konsumeret direkte fra emballagen.

Måske mest rørende for William var at nogen i det hele taget gjorde det lille ekstra for at skabe lidt hygge under begrænsede forhold. Han tog det personligt en lille stund, - indtil Primas drakoniske ansigt dukke frem fra hans erindringer.

Det var kun en hovedret. Der var grønsager, sovse og grillet kød. Det hele var antagelig danderet af de lokal med sine lokale madtraditioner. William var mest til kødet. Det var lyst og krydret. Han smagte forsigtig. Sanserne vågnet i et overraskende væld af indtryk. Krydderierne smagte så naturlig som naturens dufter. Kødet var så mørt som ingen hermetik kunne sammenlignes med. Han sukke i nydelse og Sarah så tilfreds hans reaktion. Du kan lide det? William kunne bare lukke sine øjne for at fokusere på smagen. Hans udtryk viste hans indtryk, - så tydeligt. Han åbnede øjnene og så på hende. Dette er det bedste jeg har smagt nogensinde. Hvad er det, fisk, kylling, eller hvad? Sarah smilte charmerende og sagde, det er mad helt i fra Adam og Eva sin Æra.

William fik ikke tid til å uddybe spørgsmålet før idyllen blev afbrudt af genkendelige udsagn. Ikke langt fra Pavillonen stod de to Lilliths og besværgede noget. William blev usikker på situationen, men Sarah fortsatte som om intet var sked. Med en særlig varsomhed, prøvede William at antyde noget om Sarah sin tidligere oplevelse. Hun smilte, mens hun spidde endda et stykke kød og rettet det mod hans læber. William så på hende og kunne ikke andet end at åbne munden og tygge i sig endda en bit. Fraserne udenfor blev grovere og mere højlydt. Sarah vendte sig til dem. Hun gjorde noget ud af demonstrationen. Hun spidde et kødstykke, tyngde det synligt og svælgede det hele med ekstra vin.

Lillithianerne, Sherry og Lynette, mistet selvkontrollen. De slap alskens pikpak og stormet in i pavillonen. De stoppet dog foran bordet og stirret manisk. William var skrækslagen. Hvad kunne ikke disse 'twilight twins' gøre når civiliserede normer var ekskluderet. Sarah lod dem finde en vis ro til deres blik mødtes. Når kontakten var etableret sagde hun simpelthen, 'Lamia fermarsi'. Så tog hun endda en bit kød på sin gaffel og nød den. Spis lidt mere, William, sagde hun opfordrende. Han kikkede over til de frosne skikkelser på hans side og smagte på kødet.

William prøvede at ignorere de to stivnede skikkelser. Han fandt det bedst at følge værtindens ønsker. Hun smilede. Du undres over hvad dette handler om, ikke? William nikkede. Vær ikke bange. De ord fungerer ikke på dig, sagde hun lidt for lavt til at opfatte. Sarah mærkede hans bekymring. Spis hellere lidt mere, sagde hun og viftede med en hånd. Snart kom et par lokale og førte de to Lillith i fra pavillonen og over ågeren.

Hvad hændte, tænker du, sagde Sarah retorisk. William nikkede. Du husker sikkert den besked du ga til mig fra mor, gør du ikke? Han nikkede igen. Det er egentlig det samme som de gjorde imod mig, - det samme trick med ord. Hun trak pusten, antagelig mens hukommelsen igen skabte nogle minder fra ritualerne i det runde tempel. De og vi har nogle nødstop ord, sagde hun uden at møde blikket. De har nogle, men vi har de alle. Der gik en god stund før noget blev sagt. Jeg beklager, men det var nødvendigt at lokke dem hit. William studset. De lokal fanget omsider Miriam, deres reptil. Hun

himlet med øjnene. Den er god, er den ikke? Williams forvirrede blik på madfadet viste at han anede hvad han spiste. Sarah sukkede. Det er mad, ikke mere eller mindre. Så løftet hun blikket og tilføjede, - også for fisk, også som agn, - ikke?

Det er midsommer nu, sagde Sarah til William entusiastisk. Han havde hørt om den begivenhed om da solen gik fra forår til efterår, - en overgang til en af de fire årstider. En gang, for længe siden, var der særlig danske traditioner med at brænde alt af dårlige hændelser og minder. Det havde antagelig en social betydning som overgangen til alle andre årstider, - jul, påske og efterår. Men Gynokratiet eliminerede alle de bibelsk relaterede minepæler for at glemme de patriarkalske associationer. Dog førte erkendelsen at årstiderne faktisk eksisterer til at Gynokratiet hellere finde andre traditioner end julemand, Egypten, frelseren og alle de likvideringer.

Sarah havde tydeligvis etableret sin position iblandt de lokale. De gjorde hvad hun bad om. Ude på pladsen, et stykke fra herregården og pavillonen var et rigtig stort midsommer-bål arrangeret. Der var rigelig med brænde opad en pæle. Øverst var placeret to dukker der forestillede hexe, - så som den før-evolutionære danske tradition var. Jeg er lidt traditionel, smilede Sarah og smøg sig til hans barm. Hennes nyfundne tjenere ventet på hendes signal for at starte ritualen. Hun nikkede og to personer satte ild til bålet med sine fakler. Sarah var så tilfreds og afslappet da de beskuet flammerne tage godt tag i al det brænde.

William studset. Hans syn er ikke mere som det engang var. Men var der ikke noget bevægelser? Var der ikke som om dukkerne røret sig lidt? Sarah rykket til klukkende da noget lød som heksehyl. Det hører med, sagde hun. Der er vist noget fyrværkeri som lyder sådan. Hun sagde intet om at tilsvarende lyder også kommer når ansamlinger af væske koger over, i så som mave, hjerte og hjerne. William våget ikke sige noget om sine spekulationer, visioner og indikationer. Men han fik en bange anelse da det plumpet ut af hende. Øv, de stinker. De? Sarah mødte han med et tilfreds smil. Det, det. Du hørte måske fejl. Det stinker. Skal vi hellere gå ind, afbrød hun sig selv.'

I herregårdens stue sat Sarah og William stille. Udenfor kunne de se at bålet brænder ned til grunde. Sarah virket særlig tilfreds, trods hende bare skalle og hendes trauma. Det er så godt, sagde hun, at fortidens uting kan brændes af på denne solens højdepunkt. Er det ikke? William nikkede. Uanset, ikke? William nikkede nølende fordi han anede at der var meget mere bag de ord. Hyæner og slanger, ved du, lagde hun til.

Det kan ikke være, tænkte William. Det kan virkelig ikke være, tænkte han igen. Han slog sine spekulationer til side og våget ikke at spørge om det stængte kød og de brændte dukker. Nu som du er fri, spurgte William. Hvad vil du helst gøre nu? Sarah smilte. Min helt, hvad tror du? Hun så hans forvirring med tilfredshed. Hun rejste sig og satte sig ved hans side. Jeg stoler på dig, gentog hun. William var målløs af forvirring og frygt, - ikke mindst af morens klare advarsler.

Er du ikke lidt nysgerrig? Sarah stillede spørgsmålet direkte til Williams øjne. Jeg mener, lad hun til, hvad dit triggerord er? William holdt tilbage det forledende svaret, ja. Sarah ventet længe på svaret. For længe til hendes tålmodighed. Skal jeg ikke fortælle dig? William holdt sin mund. Hm, sagde Sarah og strøg han over håret. Du var en Lloyd, var du ikke? En professionel for virkeligt ægteskabelig genoplevelse, var du ikke? William kunne ikke andet end at nikke til det faktum. Sarah smilte bredt og åbenhjerteligt. Hun kunne tydeligvis godt lige situationen. Såh, sagde hun mens deres øjne mødtes, dit triggerord er:

Efter en lang, lang tid. William fandt tilbage til sit ensomme liv i eksil – i vente af nogens afbrudt i hans påførende skæbne. Faktisk, synes Miriam at være god agn for det der måtte findes af fiskeliv i det brakvand udenfor herregården. Uanset. Han spiste det aldrig. Det var kun for at berolige hans

naturlige jagtinstinkt. Men den fiske handlet ikke om at jage. Det handlet om at få sindsro, få et afbrud fra alle andre bekymringer. en, dukket mest op af alle. Det var en drøm. Han husket tilbage fra en nat han vågnet fra et mareridt. Højre hånd var hoven og smertefuld. Drømmen var en kvælerslange på fem meter der ville hypnotisere før at strangulere. I søvne slog William i soverummets væg gentagne gange til han vågnet. Var der noget i den drøm?

Igen, som så mange gange før, der sat nogen i stuen da han kom tilbage. Du kan ikke blive en far, - det ved du godt, - ikke? William genkendte frygtsomt Prima sit udseende. Det bedste han kunne gøre, erfaringsvis, var at lytte og ikke sige noget.

Prima betragtede Williams kropssprog nøje i en stund. Hm, udtrykte hun og fortsatte. Ingen, jeg siger, absolut ingen, skulle kunne lave mit barnebarn uden min kontrol. Forstår du? Absolut ingen. Hun lod tiden dæmpe følelser en god stund. Hun så hans frygt og han så hendes autoritet. I vil begge overleve, sagde hun omsider. Begge? Mener hun Sarah også? Det der lille foster vil blive tage hånd om. William blev forvirret. Hvad taler hun om?

En dag, sagde Prima. En dag, vil du se din søn i foster-farmen.